

XHULIAN MUSAKA

PESHË

TREGIME

BOTIMET TOENA

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Redaktore: Besa Vila

Korrektore letrare: Petrina Ago

Përkujdesja grafike: Elsa Hajderaj

Kopertina: Mirjana Madhi

Në kopertinë: “Burden” nga Mladen Ilic

ISBN 978-9928-327-01-7

© Autori

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjete apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. “M. Gjollështa”, K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

www.toena.com.al

XHULIAN MUSAKA

PESHË

tregime

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2020

RROBAT GRI

Gjatë gjithë rrugës isha duke u përpjekur të tregohesha, ndonëse pak i tepruar, po siç i thonë, lider, e natyrisht s'jam. Sa larg qeshë nga e vërteta, megjithëse ëndërroja, thjesht u bëra nga zotësia ime, ndonëse dhe pritja s'ishte e gjatë dhe lodhëse, sepse nuk kisha se me cilin të matesha për pushtet. Fare thjesht, s'ishte e deklaruar, veç e ditur nga unë e kaq mjaftonte, pavarësisht e besonin apo jo të tjerët. Sidoqoftë s'ia vura veshin. U nisa për të shkuar sa më parë në shtëpi. Nuk më linte merakun që kisha. Duhej të hiqesha i tillë (domethënë lideri), apo të isha i zakonshëm? Gjithsesi i hodha poshtë njëherë e mirë pikëpamjet e mia të gabuara. Do të bëhesha i tillë, lider, pra... “Shihemi sërish”, - u thashë të tjerëve, shpika një justifikim dhe u gjenda para shkallëve të apartamentit. I ngjita tërë përtim, shtyva derën me forcë dhe pyes me padurim: “A janë larë ato?”. “Jo”, - më thonë gjithë përbuzje sikur të më mallkonte ajo fjalë, e gjoja kjo më bënte mjeran. Po nuk e kuptuan gjendjen time, t'ua bëj të ditur, të paktën, që më duhen sa më

shpejt të jetë e mundur. “E po mirë!” - më thonë përsëri me të njëjtën mënyrë të foluri. I shikoj... tërë urrejtje, po shtirem si i pikëlluar, sepse askush s’e di. Më parë ngjallehin çudira kur nuk i gjeja të lara, kurse tani s’kishe ç’bëje, duhej madje dhe të hiqeshe i tillë, jo lider e urdhërues, por disi i përrulur e lutës. “Mëso, pra se ke të bësh me përçmim dhe vonesë.” Këtë më thoshte gjithnjë mendja ime e trishtë, që s’ishte gjë tjetër veçse e tillë, e shtirur dhe shmangëse e tundimit ngjallës. Atje mbaheshin të magjepsura mendimet, që provokonin vazhdimisht nervat e mia “delikate”, me qëllimin e pareshtur të më ndryshonin bindjen dhe vendosmërinë time. Sa keq që unë s’isha i krahasuar as me asgjënë time, por më ndillte një barazim me idiotësinë dhe herë-herë lëshoja psherëtima e, herë-herë dhe të folura drastike nga marazi. E, si të puqeshin këto të dyja me mua; munda të vë re një jetë të fishkur dhe të flakur në mjerim. Të shkurtra, pa ndonjë veçanti, pa dallime nga të tjerat ishin ato, por i doja se të tjera s’kisha e plot mllef kurdisja diçka sipas zakonit tim. Më shqeu e më shkatërroi mundimi, që më kishte zënë, po sërish nuk u tunda, vazhdoja si më parë. A laheshin të magjepsurat? Sigurisht që po. Po, pse jo tani, kur më duheshin?! Natën u binda se ishte e kotë këmbëngulja dhe nisa të flija qetësisht, pa arsye për të qenë i tillë, i qetë...

Të nesërmen dola dhe harrova gjithçka më ishte ngulitur në kokë. Se vuaja me atë mundimin e djeshëm. E provova vetë që në fund s'duhej të shqetësohesha aspak, se mbetej ende për t'u rrëfyer. Me gjithë ato kundërshti të fshehura, larg syve, tani mund të them se isha plotësisht i dalëmendsh. "Si kështu, ende s'janë larë ato?!" - bërtita me të madhe. "Jo", - më thanë me paturpësi. Dhe unë që prisja t'i vishja sot; habitem sesi nuk i ka ardhur fundi kësaj kotësie. Me aq sa di dhe s'di më tepër sesa dija dikur (prapë u ngatërrova me veten), këta njerëz ishin në kulmin e qetësisë dhe pandehnin se ishte një punë fare e kollajshme dhe papritur më pyesin: "Ç'i do?". Nga e gjetën, ç'ishte kjo pyetje kaq absurde, e palogjikshme? Si është e mundur t'u përgjigjem, t'ua kthej fjalën, t'i krahasoj, sikundër është e qartë që s'bëhet, të ngrihem, të qëndroj serioz ose të hiqem i atillë dhe të lutem?! E, ç'jam unë vallë, askush, që asnjë nuk më dëgjon? Që nga dita e djeshme s'isha ndier kaq i pafuqishëm, ndoshta nga "padituria" mund të ngrija sytë, të xhindosesha e të bëhesha pjesë e marrëzisë. Si jo, veç të mos mendoja se kisha marrë fund dhe një pjesë e imja të pyeste: "Nga vija?" e, "Kush isha vërtet?". Po ndodhi që aty e pas dy ditësh, të ishte e diel a e shtunë dhe

mohimi të më rëndonte si plumb në stomak, e prapë, megjithëkëtë, ajo përgjigje “Jo!”, që më dhanë. E, si dreqin mund të funksiononte kështu? S’kishte një lider, një i quajtur i tillë, që të bënte të vetin kontrollin e situatës e të ishte për të dhënë urdhra që zbatoheshin në çast. Edhe kështu, edhe ashtu, aq më tepër nëse, në është e drejtë apo jo, të mundësohej shfarosja, meqenëse askush nuk kërkonte llogari, të cilat duheshin dhënë. Po një gjë më mundonte, kur do të laheshin ato të mallkuarat?...

***

Mendova t’i hidhja një sy të paktën këtij rasti të jashtëzakonshëm. Pyeta, kërkoja, më dëgjuan, por nuk m’u përgjigj kush. Ç’ishte kështu? E shkruar me germa të mëdha e ende s’kuptohej dot? Që i doja ato, s’kishte diskutim, por nxitohesha të dija kur laheshin dhe hesapi i kësaj pune varej nga çdo pyetje dhe nga ca përgjigje akoma edhe më shumë. S’më interesonte ç’ndodhte, ndërkohë, i doja ato për përdorimin vetjak, por më refuzohej kjo kërkesë sa herë kjo histori përsëritej, e vërtetë apo jo, nuk e di. Gjithsesi, u bënë me kalimin e kohës; duke gjykuar drejtësisht, padrejtësia e kohës, ndodhia më e rëndësishme dhe e vyer, ajo që do të duhej të shënohej në një kronikë “Të lara, apo të palara?”, kjo ishte dilema e gjithë kësaj

historie. Përsëri të njëjtat përgjigje, më vinte turp më tepër kur më përgjigjeshin sesa kur guxoja të pyesja (e kjo ndodhte shpesh), t'i qepesha asaj pamundësie së shkrehur. “Nuk janë larë, e çfarë pastaj?” - pyetën me paturpësi. “O ju të mallkuar, pse më detyroni të jem kështu?” - thirra... I tillë sërish, jo Perëndi, jo majmun, veç një njeri që kërkon sqarime. Po kujt t'ia kërkoja? Përplasja grushtin në tavolinë, sillesha si i tillë, i marrë. I marrë, përfundimisht s'isha, por ato, me siguri më quanin të tillë. Sa kot! E, pse e nisa një gjë të tillë? Më mbetet për të thënë se kam ende një kartë të fshehur nën mëngë. E, ç'them kështu? Unë nuk di as të luaj aq mirë, por jo, s'ka rëndësi, fitues më bën loja pa dyshim... Rrjedhoja e këtij episodi ishte bërë, pak a shumë, detyra e influencës sime dhe gjendej kurdoherë dikush që m'i tregonte gjithë përbuzje e neveri të njëjtat refuzime të miat. Doja vetëm të mos më indinjonin më, e kisha humbur atë gjakftohtësinë e dikurshme dhe sado marrëzi të dukej, një si unë me mendjemprehtësi reagonte t'i kapte ironitë e padukshme, ndonëse dhe vetë nuk më mungonin, por jo, më mirë t'i përmbahesha me shumë kujdes detyrës sime të përhershme. Mos do të thosha diçka tjetër, ose jo, më mirë të tregohem i sinqertë; as vetë s'e di se çfarë i jap vetes të përshkruajë - gjithësinë, apo një udhë drejt asgjësë...

Në përmbajtje mund të dukeshin tepër intriguese, por veç të tilla s'ishin. Të zakonshme, që visheshin e zhvisheshin, që s'janë për t'u lëvduar shumë, s'të japin përshtypje fort të çuditshme, por edhe të koklavitura s'janë aspak. Eh, sa e papërfillshme çdo minutë, se si vërtitesh me shpresën se ndoshta fiton edhe ti diçka që e kërkon kaq dëshpërimisht! Aty rrotull s'ndihej kush, ishte absolutisht e pamundur të dëgjoheshin britma e ulërime, u rikthyen tani sërish ato mendime përçmuese, por mendjen se kishte kush për të bërë çmendurira; s'ishin veçse disa rroba të rëndomta, asgjë më shumë, asgjë veçse larje hesapesh, gjynahesh, trazirash..., por jo, përsëri e pamundur për mua. Dhe pyes, pa vetëdije, i hollë dhe i ndrojtur në zë: "A janë larë ato?!". "Jo", - më thonë. Papritur ndjeva fatin e të humburit.

* * *

Pikërisht jam unë, ai që kishte bërë gjithë ato përpjekje dhe që i habis të tjerët pa masë, pa i vënë aspak në pozitë të tillë, por më vjen keq për disa arsye, që s'është koha t'i parashtroj, veç do të imagjinoja që kjo motoja jonë të ecte sot. Dhe, për çudi, as vetë s'e di, ç'thashë edhe një herë tjetër, por vetëm sepse më duheshin prej ditësh. Oh, jo, s'gjej dot diçka që ta mposhtë epërsinë time

ndaj këtij realizimi dhe, mbi të gjitha, unë “zoti zgjebarak”, të kuptoja arsyen përse krijoj. Këtë idiotësi s’kam për ta mohuar kurrë, megjithëse, ma ha mendja se sonte rashë në mendime, që në u dashtë të lutesha për diçka (mos ta them çfarë, se dihet ç’është), unë në fushën e veprimtimit jam plotësisht një ndërmjetës. I mjerë, por të paktën, nuk humbas nga padurimi e s’jam i tillë, i gatshëm për dalje e shpëtim. Jo, se fundi i kësaj pashmangësie s’është as sot e as në përjetësi... Dhe, së fundmi, në mëngjes, pasi u zhvesha, jam gati të marr shpërblimin e merituar, se nuk ka sesi të ma kursejnë dhe kështu dua, që, në kulmin e lëvdimit, të bëhem lideri i shumëpritur dhe besoj të ndodhë, por pres që të nxjerr, sepse dhe s’kam gjetur ende fjalën, këtë injorancën e dikurshme, por që s’vlen më për mua; dua pushtetin se më s’mundem. E, ndoshta, jam vetë shkaktar, por kurrsesi s’i largoj talljet, një thes me broçkulla edhe them, ama mjafton që jam i vetëdijshëm për to. E, nëse as përfitimet më të pakta s’më dalin prej kësaj, keqardhja më vjen natyrshëm dhe thellë, pak indinjues e i pangopur; kjo s’e tregon aspak përfundimin. Përkundrazi, s’u solla i tillë, absurd, më tepër se ç’nevojitej e më duket më tej një shpagim dhe me fjalë të tjera, sigurisht, s’më kupton; veç pyes: “A janë larë ato?”. “Jo”, - më thonë si me kuptim...

KRIMI

U zgjova me rrudha të theksuara në fytyrë. Tri net me gjumë të paktë. Sot e nisa ditën më herët sesa zakonisht; ishte më tepër se një ditë e zakonshme, përndryshedo të isha fiksuar pas pasqyrës në pështjellim, por jo. E kurseva këtë lëvizje, s'doja të ndihesha fajtor, vetëm sot jo. Kishte më tepër se tri ditë, që ishte zhdukur sinqeriteti. Vetëm unë, që s'pushova të qenët i qetë, fytyra ime e buzëqeshur nuk i ngjallte askujt kureshtje gjithsesi. Me trishtim të tepërt, rri në prehje, i zgurdulluar, duke fryrë mendimet me shikimin në largësi. Një pamje mizore, jo nga rrudhat e mëngjesit, por me një kokëfortësi të sëmurë urreja veten. Një njeri disi i krisur, në një krim të çfarëdoshëm, lehtësisht i harruar aty për aty, por jo. Humba vetëdijen, i gjymtuar në tiparet e deformatuara, jo nga rrudhat sërisht, por nga ndjenja e pendimit; i mbështjellë me një histori të përvuajtur e i betuar për vetëvendosje e moskokëçarje. Të gjitha kishin përfunduar. I përfshirë nga një admirim dhe habitje për veten,

rrin i palëvizur, a thua se jam një figurë terroriste i mashtruar nga shtirja. Vështroj egërsisht disa sekonda majtas e djathtas, i neveritur nga mirëqenia, që më kishte pushtuar. Tanimë kaloj në mendimin se asgjë s'do të ndodhë sot. Shpejt dhe pa dashur të rrëfej, marr pallton i rrëmbyer nga nguti dhe zbres shkallët. Me çiltërsi vërej fytyrën e deformuar nga një pellg uji. Më ngjall neveri dhe e prish imazhin tim me një të shkelur dhe mërmëris: “Je i tradhtuar”. Më ndjekin nga pas fjalët e ashpra e thumbuese të ndërgegjes. S'mjafton të ndihesh i penduar, pafajësia është njollosur keq e frika të kalon pranë. I detyrohesh një falje rëndësisë sate, sepse je i kotë në gjykimin që i bën vetes për një krim amatorësh. Dal në rrugën “Kryelarti”, aty ku nisi gjithçka e pakryer. Eci pa lëkundje të identitetit tim, vetëmohimi më përcjell gjithmonë në rast se dua të fshihem. Nuk e di pse ngulmoj kaq shumë në përndjekje, derisa dikush të dallojë se jam tërësisht i zbuluar ndaj botës. Por sot, në kthjelltësinë e motit, si për çudi, nuk po shoh asnjë. Dal në sheshin kryesor i braktisur nga njerëzit dhe ndjek rrugën e shkurtër për në kafenenë e preferuar. Dikush vjen e më prek në shpatullën e majtë. Hapat ndalen. Shikimi im e tremb pasi kthehem rëndshëm e gjithë përtesë dhe i përhimtë në fytyrë. “Ku humbe kështu?” - më pyet. Një pyetje e sajuar për të ditur se ç'ndodhi

me mua tri ditët e shkuara. Bëj be që s'e njoh. Një hije e zbehtë më pushton pa paramendim, më errësohet gjithçka. Në fund mezi e njoha. Një lëvizje mekanike e bërë në ato çaste, ma zbardhi kujtesën e ndryshkur. "Pa asnjë detyrim", - ia kthej gjithë respekt fjalën dhe nis komunikimi i padëshiruar. I ndyrë në fytyrë e toplotak, Nikameku, nisi të flasë në mënyrën më mburrëse dhe optimizmi i tij gati më mbyste në dëshpërim. A ishte vallë ky gjykimi im? Mundohesha të strukesha pas fjalëve të tij të pambarimta, por nuk e besoja kursesë që dikush të më ndryshonte. Nuk ishte e mundur të tërhiqesha nga ky falsitet i zbukuruar në kulm nga dukja e fajit, qëndroja gojëhapur, në përpjekje për t'i rezistuar tundimit për t'u rrëfyer. E mblodha veten krejt rastësisht, pa ditur sesi nuk hoqa dorë nga ideja e të qenët i pambrojtur, nga brejtja që më shkaktonte krimi im tragjik.

* * *

Arrita t'i shmangesha atij takimi të bezdisshëm me justifikimin se nxitaja për diku dhe vërtet më pas nxitova për në kafene. Tërë ato momente përgjimi bisedash nisa t'i përjetoj nga shprehitë e plogështa të klientelës disangjyrëshe. Është qesharake mënyra si ma ngacmonin vëmendjen

Iloj-Iloj tipash ordinerë dhe pa të drejtë kam qenë i pranishëm te shumë rrëfime të tyre. Realitete të papëlqyera, thashetheme që përhapeshin në tryezën time, devotshmëri për t'u rrëfyer, fuqia e tyre kundër vuajtjeve, lutjet për mëshirë, mungesa e dëshmime të vërteta, thurje intrigash, ekzistenca e pafajësisë, nocioni i pendimit, ishin këto arsyet pse mua më tërhiqte kurdoherë kaq shumë kjo tryezë e së vërtetës, e cila dëgjonte shumë, por nuk ankohej e s'rrëfehej kurrë, ashtu si unë, dhe në fund pas përballjes dhe largimit thërriste: "Lamtumirë, ju të marrë". Duhet ta kisha menduar që në fillim. U ndala një sekondë, sytë po më mbylleshin. Qëndroja i lodhur edhe pas një doze të mirë kafeje. Bota ndalonte, brenda një minute sikur shembej gjithçka dhe frymëmarrja ishte e paktë, tkurrej zemra, lindte një frikë jo nga tmerri i dënimit, por nga një trillim i krijuar dhe kjo qenie e mallkuar befasi mund të kthehej në neveritje dhe s'mund të ndalej më para atij vrulli të fajësisë. Do të vdisja nga dobësia. Aty për aty kokërdhokët m'u hapën përnjëherësh, e mbarova fjalinë duke mërmëritur: "Sa i mjerë", - vendosa të largohesha nga ajo turmë horrash të pandreqshëm. Dola në rrugë. Bëj të shkoj në të djathtë. Më pengon një fuqi e errët imja, mbërthehem nga dëshira për të frenuar, s'më lë përtesa të eci. Bëj të shkoj majtas. Aty ndalem përpara një thellimi

të një dite kërcënuese si kjo, shtrëngoj grushtet, zberthej pallton. Ndoshta kopsat e saj do t'më lirojnë sadopak nga shtrëngimi i frymëmarrjes. Përshkohem nga një lehtësim i erës së ftohtë në trup. Dikush fishkëllen. Ngre sytë lart, një rrezik i madh qëndron mbi mua, duhet vetëm të rrefehem. Mora hov dhe e shtyva veten për diku. "E kemi mbyllur", - më thanë, ndërsa unë nuk e kisha idenë e orës. Më bën çudi si nuk e ngadalësoj dot hapin. Dritat e një shtëpie shuhen, të tjera ndizen. Disa nuk kanë ekzistuar kurrë. Aroma e butë e një parfumi më trazon nuhatjen. E imja është e një fatkeçi, që interpreton fajin, një qelbës që njollos dinjitetin, përkëdhel krenarinë e pamasë, frynë grahmat e gjykimit, gërvisht plogështinë, lëkundet para rrëfimit, shkëlqen, mundet dhe dyndet në dënimin e tij... Pasojat e krimet janë gjithnjë fatale. Sidoqoftë është bërë gjakftohtësish. Po nuk më bën aspak përshtypje kjo. Të trembesh në mesin e fitores sate është si t'i bësh shantazh vetes se pas kësaj të pret një terr i plotë i trazirës që ke shkaktuar. Ky njeri, që ka jetuar kaq shumë vetëm për vete, mund të bëjë diferencën e ngujimit të tij me dënimin duke shfletuar akuzat e marra; e, në çfarë përmasash? Një dosje e detajuar ravijëzon momentet kritike të gjendjes. A do të dënohem, a do të përfundoj kaq i ri i zhytur në dëshpërim për liri? Atë ditë...

Sa ditë të tjera do të kalonin, do ta përsërisja momentin e rëndësisë sime, i marrosur në kulmin e mirëqenies, i lëpirë nga ndjenja e tejngopjes monotone. Nuk do të mbetesha njësoj vetëm nëse e provoja ulërimën ngacmuese të shpirtit. Kjo kokëfortësi më intereson, një pozë e bukur e syve verbues derisa të bëhem i zymtë e me siguri të shfarosem.

* * *

Kështu përfundova në shtëpi me cigaren e rrasur në gojë, i nënshtruar nga natyra e mbyllur e kësaj dhome të errët, që më ofron rreth e qark dhimbjen e vetmisë, më bën misterioz, të pandreqshëm. Pa dyshim, kaq lumturi është boll për këtë herë, luks i më neveritet. Vras mendjen, dikur i mahnitur nga emri “pará”, i ndjekur nga numërimi i fletushkave larg e larg nga ata rreshta. S’më bënin aspak të huaj, i kam njohur kurdoherë të tilla kënaqësi, tek dilnin nga xhepi. Harxhime të paqëllimta s’më jepnin frymëzimin e tanishëm. Mirëpo unë jam njeri i vetëkënaqur nga kjo tablo e pështirë, që s’më falte asgjë të jashtëzakonshme. Sytë më shkëlqejnë nga bukuria e krimit, qenka e vërtetë, që vepra të nxjerr jashtë kësaj tabloje injoruese. Jam dorëzuar pas kësaj ideje, se pavarësisht sa i hollë mundohem të shtirem, pamundësia ime më

mposht. Ulem në atë karrige që mban peshën e një kuptimi gjigant. Këtë kam dashur gjithnjë. Të jem i vetëm, i shoqëruar nga mospërfillja me një ndjenjë ngushëllimi në shpirt, në dobi të optimizmit nga vrazhdësia e fjalëve dhe i dehur nga sukcesi, një tip i ndershëm, ose më mirë, dikur edhe më i pavërtetë. Tani ndoshta jam më shumë. S'e di! Një herë jam mashtruar, më kanë kallur datën ata moralistët e tërbuar. E kalova në heshtje çdo gjë. Boshatisa çka ishte mbushur me dashuri në zemër. U lava. Kundërmoja era naivitet. Një prirje natyrore më bënte të padjallëzuar. Nuk kam menduar kurrë se kam të drejta mbi të tjerët. Dhunimet e tyre s'i kam dashur kurrë. Ishte i nevojshëm rrëfimi, tiparet e tyre nxirrnin në pah vetëshkatërrim. Dëshiroja t'i nxisja të mirat e tyre, që i kundërshtonin haptas, në përpjekje për të ngjallur pak sinqeritet dhe ajo druajtja e tyre të shfaqej në sipërfaqe e si përfundim të tregonin. Isha i përgatitur për triumfin, por nuk gjeta aspak rehati. I them plot mllef guximit dhe mostolerancës sime se ky maniak i gjerë mund të gëlltisë çdo gjë deri te vetësakrifikimi, por kurrë mos ia hiqni maskën e shtirjes, kaq e kaq neveri ndien për fytyrën e tij të vërtetë. Dua të shkoj diku, kam nevojë të endem. Vallë meritoj ndëshkim? Dua të ekzistoj, por s'më lejohet. Ia ndiej thirrjet zemrës dhe zhurma që shkakton një objekt më

kërkon. Ulem sërish në karrigen e mëparshme. Zgjas dorën në kërkim të diçkaje plot përfytyrim me një dëshirë të papërshkrueshme për një ditë lirie në këtë dorëzim të ikjes, pa mëshirë, në pritje të urdhrit. E mbërthej fort. Trembem nëse diçka e papritur ma lëshon dorën. I befasuar nga gjithë ky guxim, falënderoj zellin dhe shkëputem nga vetëpërmbajtja. Ushqehem nga vendosmëria se ndoshta kam filluar të ndiej simpati, që arrij ta tradhtoj veten. Hesht dhe buzëqesh. Ironia s'më braktis kurrë. Veç zemërim s'ndiej. I lartësuar në kulm para bindjes për lutje, ngre urdhrin e shpëtimit, që më sheh plot energji dhe e ngul thellë në trup sendin e mprehtë... Ul sytë. Kam dëshirë ta mbaj dorën në rrjedhën e gjykimit. Faji resht së ndjekuri. Më lër në vijat e veprimit tim, aty ku nisi gjithçka e huaj, i keqtrajtuar. Më udhëhiq drejt prehjes së plotë. Më vështro me mburrje në momentin e pritjes teksa mposhtem. Më duaj në kufirin e takimit, të ritregoj heroizmin.

ZHURMUESI

Po atë ditë isha me ritme të shpejta për të kapur orën tetë. Midis njerëzve kërkoja të drejtën e kalimit për të çarë përpara. Sado luftoja të dilja prej andej, grumbulli përballë syve më dukej si një tabelë qitjeje dhe vetëm unë që nuk mund të ndihesha i padukshëm. Nga kjo etje e tërbimit tim s'e përmbajta më atë maninë e numërimit e të vëzhgimit dhe me uniformën time të hollë isha palosur diku pa liridalje. Ia mbatha. Dola në skajin tjetër të rrugës: mos po më ndiqte kush? Nuk frenoja nga guximi të arratisesha në turmë, përkundrazi e dija që më vinin nga pas me qëllime tërësisht armiqësore. Dukësia i qetë, megjithëse në ankth. Qëllimi ishte t'ia shihja fytyrën, por dhe shanset që të kuptohesha ishin të shumta. Gjysmë të njerëzishëm, njëri pas tjetrit, e kishin njohur "zhurmuesin". Që ditën që u përjashtova nga fakulteti, fillova të praktikojta kujdesin; rrisja shqisën e ndjeshmërisë dhe çka ishte më e rëndësishmja, formën e presionit me dorën në xhep. Në hyrjen më të afërt më eci fati.